

TORNAI JÓZSEF

Szabó Lőrinc arca

*Egyetlenegyszer életemben
Szabó Lőrincnél ebédeltem.*

*Hogy mit? Vakító zavaromban
amit élém tett illatosan*

*Nagyklára, csak rágtam-nyeltem,
széke a költő-férjjel szemben.*

*Ő egy fordításról mesélte,
hogyan próbálta meg a vers mélye,*

*„mert tudod, olyan, mintha boncolsz,
amíg keresed, hol jó, hol rossz*

*a magyar szó, a kép, a mondat,
hogyan kiválaszthasd a legjobbat.”*

*Én ezer-versű kezét néztem
az ablakon nyíló fényben,*

*ablakon túl a pasaréti
fenyőket. És kezdtem félni:*

*nem őrizhetem meg agyamban
abban a pontos, változatlan*

*formában a pille-percet
átbúvülő Szabó Lőrincet,*

*ahogy az időt visszatartja
a mongol ős varázsló-arca.*

Az ember-őrült

Már nem ábrándozol megváltókon,
belédégették a HOLOCAUSTOT, GULÁGOT.
Ázsiai tankok a szemed előtt
röfögtek szét a szabadságod.

A burjános gépkertek szemfényvesztéseit
fölcserélték INFORMÁCIÓ-CSODÁKRA.
De az adat-lápok zsombékjai között
tovább él dinoszaurusz-elődöd árnya:

képmutató, hazug, gyilkol, háborúzik,
égő áldozata rakéta-oltárán hever,
ömlenek hírek gyermek- és nő-hekatombákról,
de nem JAVÍTANAK a homo sapiensen semmivel,

ahogy művészet, tudomány, filozófia, vallás
is. „úgy segített, hogy nem segíthetett”.
Természetünk kifortyogta a fejlődés-fazékból
a legfertőzőbben OCSMÁNY BETEGET.

Az ember-őrült dicséri dög-eszméit,
atombombáit, kilöki agya csillagát.
Nézik-e ezt az ÚJ OIDIPUSZ-MÍTOSZT
hélium-szemükkel a galaktikák?

Kiszabadulhatsz-e a LECSUKLÓ BOLTÍV
rángatózásából, szivem?
Légy néma, hűvös és megmeredt kő:
úr-türelmesség, győzelem.

A csipkés homály mögül

*A szépség megbújik az undor mögött,
mátyásmadár és feketerigó a diófa lombja mögött,
öregség a gyerekkor mögött.*

*Minek a halálunkat tagadni,
mikor a gyönyör firtje is itt van?*

*Imádkozhatsz, káromkodhatsz,
semmi sem elég jó érv az évek ellen.
A virágok is boldogtalanul indulnak
nyár végén valahova a kerteken túl.*

*De te itt hajtod föl a poharad
könyveid szélnek nyitott ablakában,
míg a függönykarika csörög és a csipkés homály
mögül a kép föllebben.*

Az áldozati vér

*Minden nap vers. Álmomban
gyűjtják ki hús-csillagukat a lányok.
Van-e bennem annyi szörnyűség,
hogy öreg testemből virágporos záport
fordítson az ég?
Magasba emelik az istenek a hegyi
oltár fölött az áldozati vért.*